

WAt
MILO
Zag

Virginia Macgregor

WAt
MILO
Zag

ISBN 978-90-225-7436-2
ISBN 978-94-023-0423-7 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *What Milo Saw*
Vertaling: Mireille Vroege
Omslagontwerp en illustratie: studiohelen.co.uk
Bewerking Nederlands omslag: DPS design & prepress services, Amsterdam
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by Virginia Macgregor
First published in Great Britain in 2014 by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.
© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Milo

Milo zat op de overloop achter de computer te luisteren naar het gesis van de brandweerslang op de oprit. De brandweerlieden hadden hun zojuist toestemming gegeven weer naar binnen te gaan.

‘Ik moet een lijst met verzorgingshuizen hebben,’ zei zijn moeder.

‘Kan oma niet tot Kerstmis blijven?’

Oma was de oma van Milo’s vader, en Milo’s overgrootmoeder, maar iedereen zei altijd gewoon oma tegen haar.

Milo draaide zijn hoofd om naar de kerstlichtjes te kijken die hij om de leuning had gewikkeld die naar de kamer van oma leidden. Dat had hij bedacht toen hij haar had zien worstelen om het lichtknopje te vinden.

Zijn moeder draaide Milo’s hoofd terug, zodat hij haar weer aankeek, en zei: ‘Nee.’

‘Maar...’

‘Niet zeuren,’ zei zijn moeder, en toen klemde ze haar lippen op elkaar. ‘Niet zeuren’ was met afstand haar lievelingsuitdrukking.

‘Maar mama... die brand was mijn schuld, ik had naar beneden moeten gaan om te kijken.’

En dat was ook zo. Elke ochtend, als oma van haar kamer boven helemaal naar beneden liep, naar de keuken, en daar een kop thee met melk en suiker maakte, was het Milo’s taak om te kijken of het allemaal goed ging. Dan lag hij in bed te luisteren of hij dit allemaal hoorde:

1. Het gerinkel van oma's beker met de Schotse ruit als ze die van de bekerhouder haalde.
2. Het zuigende en ploppende geluid van de pot met de theezakjes.
3. Het gerammel van de bestekla als ze haar favoriete theelepeltje pakte, gemaakt van echt zilver en met een knik in de steel.
4. De waterkoker die gevuld werd (hoewel Milo er meestal aan probeerde te denken om die de avond ervoor al te vullen, omdat oma zwakke polsen had en het haar moeite kostte om het gewicht van zo veel water te tillen).
5. Het klikje waarmee het knopje op de waterkoker werd omgezet.
6. Stilte.
7. Het water dat ging koken, stoom die tegen het deksel duwde, belletjes die over elkaar heen kolkten alsof het een hete zee was, en dan nog een klikje als het klaar was.
8. Soms vergat oma na stap 3 dat ze een waterkoker hadden en dan trok ze de pannenla open, vulde ze een pan met water en stak ze het fornuis aan. Dat was het moment waarop Milo zijn benen uit bed moest zwaaien en naar beneden moest gaan. Ze hadden een gasfornuis en dat mocht oma niet gebruiken.

Milo begreep niet hoe het kon dat hij het geluid van de pannenla die dag niet gehoord had. Hij had waarschijnlijk liggen doezelen, of oma had het heel stil gedaan, maar tegen de tijd dat hij het onrustige gevoel in zijn borst opmerkte, waardoor hij wist dat oma hem nodig had, en tegen de tijd dat Hamlet het in de garage op een krijsen zette omdat hij te veel rook binnen had gekregen, was het al te laat en stond de keuken in brand.

‘Het is niet jouw verantwoordelijkheid om oma in de gaten te houden,’ zei zijn moeder.

Ze boog zich naar voren en gaf Milo een kus in zijn haar. Dat deed ze altijd: hem eerst een standje geven en dan een kus. Ze rook naar verbrande dingen, plakkerige parfums en slaap.

‘Als dit allemaal achter de rug is, mag Hamlet voortaan binnenblijven,’ zei ze.

Milo boog zich onder het bureau en krabde Hamlet tussen zijn oren. Hij mocht nu alleen maar hier boven zijn omdat hij bang was geworden

van de brand. Milo vond het vreselijk dat Hamlet helemaal in z'n eentje in de garage moest blijven: de garage was koud en vochtig en er zaten geen ramen in. Zo zou niemand erbij moeten hoeven zitten. Maar als Milo moest kiezen tussen Hamlet uit de garage en oma die bij hen bleef wonen, zou hij toch oma moeten kiezen. Dat begreep Hamlet vast wel.

Zijn moeder keek over Milo's schouder naar het computerscherm. 'Geen chique huizen, Milo, daar houdt oma niet van.'

Dus tikte Milo op Google 'niet-chique verzorgingshuizen' in, maar Google begreep het niet en schreef terug: bedoelde je *chique* verzorgingshuizen?

Toen Milo oma eenmaal veilig en wel op de oprit had gepland, had hij de garagedeur opengetrokken, Hamlet uit zijn kooi gepakt en hem aan oma gegeven, zodat zij op hem kon letten. Daarna was hij weer naar binnen gegaan en had hij 'Brand! Brand! Mama! Er is brand!' geroepen.

Zijn moeder was de trap af gestormd en naar buiten gerend, met haar niet-opgemaakte gezicht helemaal bleek en pafferig. Toen ze oma zag, vroeg ze niet hoe het met haar ging en zei ze ook niet dat ze blij was dat Hamlet veilig uit de garage was gehaald en ze bedankte Milo ook niet dat hij iedereen had gered. Ze gilte alleen maar, keer op keer hetzelfde.

'Ik ben er klaar mee! Ik ben er echt helemaal klaar mee!'

Milo en oma wisten wat dat betekende: oma moest naar een verzorgingshuis.

Zijn moeder tikte met een afgebroken pinknagel tegen het computerscherm. 'Die kamers zijn veel te groot,' zei ze. 'Dan voelt oma zich verloren.'

Dus deed Milo een zoekopdracht naar verzorgingshuizen met kleine kamers. Maar toen dacht hij aan alle spullen die oma boven had staan, zoals de doedelzak van opa, zijn uniform, de dozen met brieven die hij haar geschreven had, haar plattegrond van Inverary, de foto van haar vissersboot en haar radiootje, en vroeg hij zich af hoe ze dat allemaal mee zou moeten nemen.

'Hij vindt niks.' Als Milo zijn moeder het gevoel kon geven dat het te veel gedoe was, bond ze misschien in.

'O, jesusmina, Milo.' Zijn moeder keek langs de trap omhoog naar de kamer van oma en krabde aan een rood vlekje in haar hals. Toen boog ze zich naar hem toe en fluisterde: 'Zoek gewoon iets goedkoops.'

Zijn moeder schreef het woord GOEDKOOP op de achterkant van een envelop en legde het recht voor Milo neer, zodat die niet in het wazige deel van zijn gezichtsveld verdwaalde. Hij ging met zijn vingers over het woord; ze had zo hard op de pen gedrukt dat de letters bobbelig aanvoelden.

‘Ik moet thee zetten voor de brandweer.’

Ze rende de trap af, nog in haar nachtjapon (die met ruches, die op de keukengordijnen leek, of zoals die eruit hadden gezien voordat ze in brand waren gevlogen en in zwarte motten op het linoleum waren veranderd). Milo hoorde de kastdeur opengaan en het pak biscuitjes ritellen. De plastic waterkoker was gesmolten, dus Milo wist niet hoe zijn moeder water voor de thee ging koken.

Milo liet oma niet door zijn moeder in een verzorgingshuis stoppen. Hij zou net doen alsof hij meewerkte, en dan zou zijn moeder wel kalmeren en beseffen dat oma gewoon hier hoorde, in het kamertje dat zijn vader op zolder voor haar had gebouwd, en dat niemand zo goed voor haar kon zorgen als Milo. Dan zouden ze echt Kerstmis vieren, met z’n vier-tjes: Milo, oma, Hamlet en zijn moeder.

Milo scrolde door de lijst met verzorgingshuizen op het scherm. Ze hadden allemaal landelijke namen, zoals Acorn Cottage, Birdgrove, Beechcroft Hill en Bird Poo View. Die laatste had hij zelf verzonnen.

Milo typte ‘niet goedkope verzorgingshuizen’ op Google in en wachtte tot er een nieuwe pagina gedownload was.

‘Al iets gevonden?’ riep zijn moeder van beneden.

De brandlucht was in het tapijt, de gordijnen en de muren getrokken, en kriebelde in Milo’s keel.

Hij hoestte. ‘Bijna!’ riep hij terug.

‘Nou, als je er een paar gevonden hebt, geef je mij de telefoonnummers, dan maak ik een afspraak om er te gaan kijken.’

Milo reageerde niet.

Boven hem kraakten de vloerplanken en daarna schudde er water door de leidingen. Hij hoopte maar dat oma eraan zou denken de kraan dicht te draaien. Zodra hij klaar was met deze stomme lijst, ging hij naar boven en zou hij tegen oma zeggen dat hij er een stokje voor zou steken dat zijn moeder haar de deur uit zette. Hij zou een plan bedenken waardoor zij vast en zeker kon blijven, en niet alleen met Kerstmis.

2

Lou

Lou deed haar ogen dicht. Ze voelde dat Milo zijn adem inhield, ze hoorde zijn gedachten gonzen en zag dat hij zijn ogen samenknep terwijl hij naar het scherm tuurde. Sinds de diagnose bij hem was gesteld had ze zichzelf geleerd om de wereld net zo te zien als hij: door een gaatje ter grootte van een speldenprik. Grappig dat wat Milo zag dichterbij kwam en scherper werd, terwijl haar verder veel ontging.

Toen het *tik-tik-tik* van zijn vingertjes op het toetsenbord. Meer was er dus niet voor nodig om een nieuw huis voor haar te vinden – een paar tikjes, meer niet.

Ze voelde het ritme van zijn hart, dat zwaar was die ochtend. Ze had hem beter moeten voorbereiden, ze had hem moeten helpen om in te zien dat het tijd werd dat ze vertrok.

Lou deed haar ogen open, stond op en liep naar het raam om naar buiten te kijken. Ze keek naar Sandy, die op de oprit stond. Haar onderbroek sneed in de vetrollen van haar achterwerk en drukte tegen haar nachtpajon. Mannen met zware laarzen aan en een gele helm op sjorden en trokken en keken de hele tijd om naar Sandy's blauwe dijen vol putjes.

Meneer Overend van de overkant van de straat deed de gordijnen in zijn slaapkamer een stukje opzij. Die man sliep de hele dag, of hij spioneerde of hij floot. Lou had vijf jaar naar hem geluisterd en wist nog steeds niet wat voor melodie het nou was.

En toen Sandy's klompen op de tegels van de keukenvloer, *klepperde-klep*, alsof ze aan het tapdansen was. Altijd maar uitsloven, die meid, en nu de trap op stormen naar Milo, om het jongetje de dingen te laten doen die Andrew eigenlijk had moeten doen.

Lou haalde diep adem. Het was verbazingwekkend tot hoe ver je hem rook, de stank van vochtige rook, van verbrand spaanplaat, van smeltend plastic. Ze keek omlaag naar haar handen en draaide ze om: vegen as op haar levenslijn.

Ze wreef haar handen tegen elkaar en stelde zich voor dat Milo plagend tegen haar zou zeggen: ‘Je zou een slechte misdadiger zijn, oma. Je laat veel te veel bewijsmateriaal achter.’

Ze hoopte dat Milo voor deze ene keer niet had gemerkt wat ze had gedaan.

Maar ze had er goed aan gedaan, toch? Het was een ondubbelzinnige daad geweest, iets groots, om Sandy ervan te overtuigen dat ze hier weg moest. Voor Milo was het ook goed; hij was toch al veel te veel tijd kwijt aan voor haar zorgen.

Het had even geduurd voor ze de lucifers gevonden had. En het was ook niet gemakkelijk geweest om ze in de juiste stand te houden voor het afstrijken. Ze had ook zulke domme, onhandige vingers. Maar toen was de vlam als een vogel uit haar handen gesprongen. Het losse uiteinde van de keukenrol had vlam gevat, een witte vogel, daarna een zwarte vogel met papieren vleugels, daarna waren er grijze veren van as om haar heen neergedwarreld.

En toen Milo’s hand in de hare, zacht als deeg, die haar het huis uit leidde.

Stil maar, oma, niks aan de hand.

Lou liep naar de badkamer en ging voor de wastafel staan. Ze draaide de kraan open en keek hoe het water tussen haar vingers door stroomde en de as wegspoelde.

Haar ogen prikten. Er viel een traan op de rug van haar hand.

Lieve, lieve Milo.

‘Niet huilen, oma,’ hoorde ze hem zeggen.

Lou keek naar haar spiegelbeeld. Ze zag vlammen om haar hoofd dansen. Hoe was het ook alweer gebeurd?

Een ongeluk. Ja, het was een ongeluk geweest; dat had ze tegen de brandweerlieden gezegd.

Het gasfornuis. Precies.

IK WAS VERGETEN DAT WE EEN WATERKOKER HADDEN, had ze op haar

blocnote geschreven, omdat ze haar stem nog steeds kwijt was. STOM VAN ME. En toen draaide ik de knop naar het plaatje van de grote vlam, en plotseling *woesj*, een stuk keukenpapier lag er te dichtbij.

Een ongeluk, ja.

‘Ik zal tegen mama zeggen dat ik het gedaan heb,’ zei Milo, die wist hoe Sandy zou reageren. En toen had hij het witte pilletje op haar hand gelegd. Dat vergat hij nooit, zelfs niet op een ochtend als deze.

Urenlang wachten op de koude oprit.

Het gejammer van de brandweersirene. Het gedreun van zware laarzen, een leger dat het huis overspoelde. Daarna mochten ze weer naar binnen, tweeëndertig treden naar boven, langs Milo’s kamer, langs de kerstlichtjes die hij voor haar had opgehangen, en toen nog verder omhoog naar haar kamer op zolder, als Rapunzel.

3

Milo

Een week later maakte Milo de autogordel van oma op de achterbank van de auto vast en ging toen naast haar zitten.

Hij legde haar blocnote en potlood op haar schoot voor het geval ze iets wilde opschrijven tijdens hun bezoek aan de verzorgingshuizen. Milo had oma nooit hardop horen praten, maar hij wist wel hoe haar stem klonk. Zelfs als ze niet op haar blocnote schreef en niet naast hem zat, hoorde hij haar woorden zacht en helder in zijn hoofd.

‘Niet achterin, Milo,’ zei zijn moeder. ‘Je moet voorin zitten om het apparaat te bedienen.’ Ze wees op het navigatiesysteem dat tegen de voorruit geklemd zat. Milo probeerde oma even aan te kijken, maar die lette niet op. Ze zat met haar handen op schoot gevouwen naar buiten te kijken.

Toen Milo eerder die dag naar haar kamer was gegaan om haar te helpen met aankleden, had ze net zo’n lege blik gehad. ‘Voor Kerstmis ben je terug,’ had hij haar beloofd terwijl hij haar pantykousjes over haar kuiten omhoogtrok. Maar ze had alleen maar naar de lijnen op haar handpalmen zitten kijken.

Toen hij naar beneden ging, had hij niet tegen zijn moeder gezegd dat er een natte plek in het tapijt zat doordat oma de kraan had laten lopen.

Milo vertelde nog niet de helft van wat hij over oma wist aan zijn moeder.

Bijvoorbeeld dat ze midden in de nacht opstond en naar zijn kamer kwam en dan zei dat ze op huwelijksreis naar Griekenland ging en dat opa op haar wachtte.

Of dat ze soms zo erg beefde dat hij bang was dat ze zou omvallen en haar hoofd tegen de hoek van de ladekast zou stoten, zodat ze buiten westen zou raken.

Oma had een plakkerige veeg jam op haar kin. Dat had hij er met haar washandje af moeten vegen voor ze de deur uit gingen.

‘Laten we eerst maar naar het beste huis gaan,’ zei zijn moeder met een knipoog naar Milo.

Milo tikte de postcode van het eerste verzorgingshuis van de lijst in. Toen stak hij zijn arm langs de versnellingspook en de handrem en legde zijn hand op die van oma.

Hij voelde haar rimpelige vingers trillen.

Zijn moeder knalde bijna tegen de oude Volvo aan die voor het huis van meneer Overend geparkeerd stond. ‘Die stomme auto ook, die neemt hartstikke veel ruimte in en ze gebruiken hem nooit. Iemand zou hem naar de schroot moeten brengen.’

Toen Milo opkeek, zag hij een wazige schaduw tegen het slaapkamer-raam van meneer Overend leunen. Hij vroeg zich af hoe lang het geleden was sinds meneer Overend achter het stuur van zijn auto was gaan zitten; hij vroeg zich zelfs af hoe lang het geleden was sinds meneer Overend voor het laatst de deur uit was geweest.

Toen Milo zijn hoofd draaide en zich concentreerde op wat hij door het kleine ronde gaatje van zijn gezichtsveld zag, was hij bijna blij dat hij niet alles hoefde te zien. Hij zag in elk geval maar een klein stukje van de grijze lucht, de grijze trottoirs en de grijze kale bomen. Mensen die alles tegelijk zagen hadden vast het gevoel dat ze door de wereld overspoeld werden. Milo hoefde alleen zijn hoofd maar te bewegen, zich op iets anders te richten en te doen alsof alle nare dingen er niet waren.

Hij moest denken aan die dag in januari toen hij in de onderzoekkamer van dr. Nolan had gezeten. Hij vond de grote stoel met de hoge hoofdsteen lekker zitten en al die apparaten waar zijn ogen zo raar van gingen doen vond hij ook leuk. De kamer bevond zich onder de grond, dus er zaten geen ramen in. Aan de muren hingen allemaal posters met hoe ogen er vanbinnen uitzagen. Terwijl dr. Nolan uitlegde wat er met Milo’s ogen aan de hand was, wees hij op de zenuwen, aderen en spieren, alsof het een plattegrond van de metro van Londen was, maar dan rom-

meliger. En toen had hij Milo een afbeelding laten zien van een oranje maan en gezegd dat zijn netvliezen er zo uitzagen, dat de delen die lichter oranje waren er de oorzaak van waren waarom hij maar een deel van de wereld kon zien, het deel door het kleine gaatje. Toen was zijn moeder gaan huilen, en dat betekende dat dr. Nolan tissues van de wc moest gaan halen, maar Milo was de hele tijd naar die oranje maan blijven kijken. Prachtig was die.

Milo schoof achteruit en keek omhoog naar de bomen. Hij kon niet wachten tot het zomer was. Dan zou hij met Hamlet gaan wandelen in het park; dat was samen met oma's kamer op zolder zijn favoriete plek op de hele wereld. Hij had een paspoort voor Hamlet aangevraagd om te bewijzen dat hij geen ziektes had, zoals mond-en-klauwzeer, waar alle schapen en koeien op de omliggende boerderijen dood aan zouden gaan. Niet dat er schapen of koeien of boerderijen waren in de buurt van Slip-ton.

Toen ze langs het grote zwarte hek van het park reden, drukte Milo zijn neus tegen het raam. Achter het bordje **VERBODEN HONDEN TE LATEN POEPEN**, met een zwarte hond in een rode cirkel, gehurkt boven een berg dampende poep, zat een man met warrig haar en een bruine huid op zijn knieën op een slaapzak.

Hij hield zijn handen tegen zijn oren, boog zich toen naar voren en raakte met zijn voorhoofd de grond. Hij deed de neerwaartse hond van de yoga-dvd van zijn moeder. Door zijn ogen kon Milo geen normale sport beoefenen, dus moest hij soms van zijn moeder meedoen met yoga. 'Je wilt toch geen vetrollen krijgen, zoals je vader,' zei zijn moeder dan terwijl ze in het zachte vlees aan de zijkant van Milo's middel kneep. Alleen hadden ze al geen maanden aan yoga gedaan, al niet meer sinds zijn vader was weggegaan, en nu waren de vetrollen van zijn moeder tien keer zo dik als die van zijn vader.

Milo draaide zich om, kneep in de hand van oma en fluisterde 'kijk', met een knikje in de richting van het park.

Toen oma de man zijn oefeningen zag doen, trokken haar mondhoe-ken omhoog.

'Draai je om en kijk op dat ding,' zei zijn moeder vinnig. 'Ik moet weten wanneer ik moet afslaan.'

Zijn moeder had een hekel aan de stem van de vrouw op de tomtom. Zijn vader zei vroeger dat het een sexy stem was en dat hij er opgewonden van werd. Dus nu zette Milo de tomtom altijd op stil en riep hij de aanwijzingen zelf.

‘Over zeshonderd meter rechtsaf.’ Hij zei het met zo’n lage omroepstem die je op het station altijd hoorde, alleen hoorde niemand hoe goed hij dat deed, want er vloog net een vliegtuig over dat hem overstemde. Dat had je nu eenmaal als je in Slipton woonde: om de paar minuten verstond je iets niet doordat er een Boeing 747 door de lucht denderde. In de vakantieperiode was het nog erger.

‘Wat zei je?’ riep zijn moeder terwijl ze aan de afslag voorbijreed.

4

Milo

Tussen de middag zaten ze in de auto voor Poundland voorverpakte sandwiches te eten, terwijl oma achterin lag te dutten. Tot nog toe had zijn moeder de huizen op Milo's lijst allemaal maar niks gevonden.

'En deze?' vroeg zijn moeder, terwijl ze met haar rode afgebladderde nagel op het laatste verzorgingshuis op Milo's lijst wees: Huize Vergeet Me Niet.

In de hoop dat zijn moeder het niet zou opmerken had Milo de naam van het laatste huis helemaal onder aan de lijst in zijn kleinste handschrift geschreven. Het was het enige bejaardenhuis dat hij leuk had gevonden, dus vond hij dat hij het erop moest zetten. Als oma dan toch bij hen weg moest, dan moest ze ergens gaan wonen waar het leuk was. Maar het zat hem niet lekker. Als zijn moeder het er ook leuk vond, kon hij haar er nooit meer van overtuigen dat ze oma toch bij hen moest laten wonen.

In de fotogalerij van de Vergeet Me Niet Huizen glimlachten de oude mensen, ze zagen er niet al te rimpelig uit en ze liepen niet met een looprek rond. Alles zag er schoon, netjes en fris uit en er stonden een heleboel foto's bij van een prachtige tuin. Oma was dol op tuinen. En toen hij gebeld had om een afspraak te maken, had een heel aardige zuster opgenomen en gezegd dat ze van harte welkom waren en dat ze hen zelf zou rondleiden.

'Mam, dit is te duur...'. En toen keek Milo achterom naar oma en wist hij weer dat zij alles verstond, zelfs als ze sliep.

'Ik denk niet dat je het iets zult vinden, mam.'

Maar zijn moeder had de auto al gestart. ‘Laten we maar gaan kijken.’
En het beviel haar inderdaad.

Ze vond de zuster in het witte uniform met de glanzend witte tanden en het strak achterovergekamde grijze haar aardig. De vrouw schonk geen aandacht aan Milo en begroette zijn moeder alsof ze haar al kende. En het beviel zijn moeder ook dat ze nog geen vijf minuten binnen waren of zuster Thornhill had haar al verteld over de financiële regeling van de Vergeet Me Niet Huizen. Geen enkel ander verzorgingshuis had een financiële regeling.

‘U betaalt een heel lage rente, maar het betekent wel dat u niet alles van tevoren al hoeft te betalen. Dat verlicht de lasten.’

De ogen van zijn moeder begonnen te stralen.

Oma en Milo liepen een paar passen achter hen.

De witte zuster zag eruit als een skelet: lang, mager en knokig. Ze rammelde vast als ze bewoog, dacht hij. Ze zag er helemaal niet uit zoals ze aan de telefoon geklonken had.

Ondanks het feit dat ze in het openbaar waren liet Milo de hand van oma niet los.

‘Als directeur van Vergeet Me Niet woon ik zelf ook in dit gebouw, dus ik ben dag en nacht beschikbaar.’

Alles zag er spierwit uit, net als de zuster: de muren, de deuren en de vloer.

‘Het is hier een heel gemoedelijke kleine gemeenschap.’

Mijn moeder keek de hele tijd om en zei: ‘Mooi hier, hè?’ Ze kneep haar ogen tot fonkelende spleetjes en zei dan: ‘En zo lekker dichtbij, dan kun je wanneer je maar wilt bij oma op bezoek.’

Milo reageerde niet en oma luisterde niet.

Toen verscheen er een vrouw aan het eind van de gang met een oude cassetterecorder onder haar arm. Uit de speakers schalde muziek die klonk als de Bob Marley-cd die zijn vader vroeger altijd in de auto draaide. De oude vrouw tikte met haar stok het reggaeritme mee.

Oma keek als gebeten op.

‘Wie is dat?’ vroeg Milo. De vrouw was het interessantste wat hij hier tot nu toe gezien had.

‘Neem me niet kwalijk.’ Zuster Thornhill beende de gang in.